

Sygn. akt II Ca 990/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Bazelan (spr.)

Sędziowie: Sądu Okręgowego Anna Ścioch-Kozak

Sądu Okręgowego Dariusz Iskra

Protokolant sekretarz sądowy Katarzyna Szumiło

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 rok w Lublinie

na rozprawie

sprawy z wniosku T. B.

z udziałem K. B., J. B. (1), M. B. i J. B. (1)

o stwierdzenie nabycia spadku

na skutek apelacji uczestnika K. B. od postanowienia Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 20 lipca 2016 roku, sygn. akt I Ns 943/16

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

II Ca 990/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie: stwierdził, że spadek po J. B. (2) (córce T. i M.) zmarłej dnia 4 stycznia 2016 roku w T. w Kanadzie, ostatnio stale zamieszkałej w T. w Kanadzie, na podstawie testamentu własnoręcznego sporządzonego w dniu 16 listopada 2014 roku przez J. B. (2), otwartego i ogłoszonego w dniu 28 kwietnia 2016 roku w Sądzie Rejonowym Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku nabył T. B. (syn E. i J.) w całości.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia Sądu Rejonowego:

J. B. (2) zmarła 4 stycznia 2016 roku w T. w Kanadzie, ostatnio stale zamieszkiwała w T.. W chwili śmierci była wdową, z małżeństwa miała troje dzieci: R. B., T. B. i J. B. (1). R. B. zmarł w T. w dniu 18 września 1997 roku pozostawiając troje dzieci K. B., J. B. (1) oraz M. B.. W efekcie zmarła, pozostawiła spadkobierców ustawowych w osobach dzieci T. B. i J. B. (1) oraz wnucząt K. B., J. B. (1) oraz M. B..

Spadkodawczyni sporządziła testament szczególny w dniu 16 listopada 2013 roku w T. w obecności świadków E. Z., I. Ż. i E. K., który osobiście podpisała, gdyż z uwagi na stan zdrowia i wiek testatorka nie mogła pisać. W chwili jego sporządzenia miała już 94 lata. Z treści testamentu wynika, iż do całości spadku powołała syna T. B.. Żaden ze

spadkobierców ujawnionych w sprawie nie zrzekł się dziedziczenia, nie został uznany za niegodnego dziedziczenia, ani też nie odrzucił spadku. Po J. B. (2) nie toczyło się uprzednio postępowanie spadkowe

W dniu 28 kwietnia 2016 roku w Sądzie Rejonowym Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku na mocy art. 649 § 1 k.p.c. i art. 651 k.p.c. została przeprowadzona czynność procesowa z otwarcia i ogłoszenia własnoręcznego testamentu J. B. (2) sporządzonego w dniu 16 listopada 2013 roku w obecności świadków E. Z., I. Z. i E. K. i spisanego przez T. B..

Treść testamentu J. B. (2) została spisana przez osobę trzecią, w czasie kiedy spadkodawczyni z uwagi na obiektywne okoliczności, tj. stan fizyczny w jakim się znajdowała, nie była w stanie sporządzić testamentu w zwykłej formie. Spadkodawczyni od 25 lat mieszkała w Kanadzie, nigdy jednak nie nauczyła się języka, który jest językiem urzędowym w Kanadzie. Przez cały ten okres spadkodawczyni zamieszkiwała wraz z synem T. B., który opiekował się matką. Od około 5 lat przed śmiercią spadkodawczyni podupadła na zdrowiu pod względem fizycznym, była osobą leżącą, cierpiącą też na liczne schorzenia. Drżenie kończyn górnych uniemożliwiało jej trzymanie nawet przez krótką chwilę długopisu, nie mówiąc już o pisaniu. Z tego powodu w dniu 16 listopada 2013 r. obawiając się, w przekonaniu spadkodawczyni, rychłej śmierci oraz z uwagi na brak możliwości własnoręcznego sporządzenia testamentu J. B. (2) sporządziła testament szczególny w obecności trzech świadków, który następnie podpisała. Złożenie podpisu było to jedyną czynnością, której mogła w tym czasie dokonać.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych w uzasadnieniu dokumentów oraz zapewnienia spadkowego.

Sąd Rejonowy uznał, że spadkodawczyni sporządziła testament, który zawiera rozrządzenie jednego spadkodawcy i został spisany przez osobę trzecią T. B. oraz podpisany przez J. B. (2) w obecności trzech świadków, w sytuacji obawy rychłej śmierci spadkodawcy.

Sąd zaznaczył, że bezsporne jest w niniejszej sprawie, iż wskazany dokument nie został w całości sporządzony przez spadkodawcę, zaś ten jedynie złożył na nim swój podpis. W tych okolicznościach nie budziło wątpliwości, że powołany testament nie jest testamentem, o jakim mowa w art. 949 k.c. (nie został spełniony wymóg spisania go w całości przez spadkodawcę, a tym samym w świetle art. 958 k.c. byłby on nieważny). Nie był to także testament, o jakim mowa w art. 951 k.c.

Natomiast zdaniem Sądu testament ten może jednak zostać uznany za ważny w kontekście regulacji, o jakiej mowa w art. 952 k.c.

Zgodnie z treścią powołanego przepisu jeżeli istnieje obawa rychłej śmierci spadkodawcy albo jeżeli wskutek szczególnych okoliczności zachowanie zwykłej formy testamentu jest niemożliwe lub bardzo utrudnione, spadkodawca może oświadczyć ostatnią wolę ustnie przy jednoczesnej obecności co najmniej trzech świadków (§ 1); treść testamentu ustnego może być stwierdzona w ten sposób, że jeden ze świadków albo osoba trzecia spíše oświadczenie spadkodawcy przed upływem roku od jego złożenia, z podaniem miejsca i daty oświadczenia oraz miejsca i daty sporządzenia pisma, a pismo to podpiszą spadkodawca i dwaj świadkowie albo wszyscy świadkowie (§ 2); w wypadku gdy treść testamentu ustnego nie została w powyższy sposób stwierdzona, można ją w ciągu sześciu miesięcy od dnia otwarcia spadku stwierdzić przez zgodne zeznania Świadców złożone przed sądem; jeżeli przesłuchanie jednego ze Świadców nie jest możliwe lub napotyka trudne do przewyciężenia przeszkody, sąd może poprzestać na zgodnych zeznaniach dwóch świadków (§ 3).

Wskazany testament przy zachowaniu, że zachodziła obawa rychłej śmierci spadkodawcy (niekwestionowana w toku niniejszego postępowania okoliczność) należałoby traktować jako dokument stwierdzający treść testamentu ustnego - zawiera on bowiem oświadczenie testatora, dokument ten został spisany przed upływem roku od czasu jego złożenia, zawiera wskazanie miejsca i daty sporządzenia pisma, zaś samo pismo zostało podpisane przez spadkodawcę i wszystkich trzech świadków.

Sąd odwołał się do poglądów judykatury w odniesieniu do wykładni powołanego przepisu i stwierdził, że zarysowały się dwa kierunki wykładni art. 952 § 2 k.c. Pierwszy z nich dopuszcza możliwość sporządzenia pisma zawierającego treść rozrządzeń spadkodawcy przez osobę zainteresowaną tymi rozporządzeniami (do tego poglądu odwołuje się wnioskodawca i podziela go Sąd orzekający). Drugi kierunek (bardziej rygorystyczny) uzależnia status świadka testamentu od jego bezstronności formalnej i materialnej.

Bezsporne w sprawie okazało się, że przedmiotowy testament został spisany przez T. B. – syna J. B. (2), a więc osoby, która w testamencie została powołana do spadku i Sąd uznał wskazany testament w kontekście uregulowania z art. 952 k.c. za ważny.

Sąd podniósł, że w omawianej sprawie zaszły okoliczności szczególne, czyli niecodzienne, odbiegające od normalnego stanu rzeczy, które usprawiedliwiałyby sporządzenie testamentu ustnego. Miały tu miejsca bowiem zdarzenia mające charakter obiektywny i subiektywny – tj. fakt iż od około 5 lat przed śmiercią spadkodawczyni znacznie podupadła na zdrowiu pod względem fizycznym, była osobą leżącą, wymagającą stałej opieki, cierpiącą też na liczne schorzenia, a drżenie kończyn górnych uniemożliwiało jej trzymanie nawet przez krótką chwilę długopisu, nie mówiąc już o pisaniu, a z uwagi także na bardzo zaawansowany wiek (94 lata) istniała tutaj również obawa rychłej śmierci. Poza tym została spełniona również kolejna przesłanka testamentu ustnego, wymagająca obecności w chwili sporządzania testamentu trzech świadków. Na testamencie obok podpisu J. B. (2) widnieją podpisy trzech świadków.

Z uwagi na fakt, iż spadkodawca sporządził testament, który ostatecznie okazał się ważny Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

Apelację od tego postanowienia wniósł uczestnik K. B., który zaskarżył postanowienie w całości i zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z zebrany materiał dowodowy co do istnienia rychłej obawy śmierci spadkodawczyni,
2. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 952 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 957 § 1 k.c. polegającą na wyrażeniu niesłusznego poglądu, że spadkobierca T. B. mógł być świadkiem testamentu ustnego lub osobą trzecią w rozumieniu art. 952 § 2 k.c.

Skarżący wniósł o: zmianę zaskarżonego postanowienia polegającą na stwierdzeniu, że spadek po J. B. (2) zmarłej dnia 4 stycznia 2016 r. w T. w Kanadzie dziedziczą synowie T. B. i J. B. (1) po 1/3 oraz wnuki K. B., J. B. (1) i M. B. po 1/9 na podstawie ustawy.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca T. B. wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od uczestników na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania.

Na rozprawie odwoławczej uczestnicy K. B. i J. B. (1) popierali apelację, zaś pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymywał stanowisko z odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zaskarżone postanowienie podlega uchyleniu, a sprawa przekazaniu Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Świdniku do ponownego rozpoznania, gdyż Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy (art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

W niniejszym przypadku mamy do czynienia z sytuacją, w której stan sprawy wykazuje związek z więcej niż jednym państwem, co skutkuje kolizją praw kilku państw. Mianowicie spadkodawczyni J. B. (2) miała obywatelstwo polskie i kanadyjskie, mieszkała od kilkudziesięciu lat w Kanadzie, ale miała majątek w Polsce, mówiła w języku polskim i dokonała w tym języku rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci, co nastąpiło w Kanadzie, tak jak śmierć spadkodawczyni.

Natomiast Sąd Rejonowy nie przeanalizował w ogóle jakie prawo było właściwe do oceny dziedziczenia po J. B. (2), do oceny ważności dokonanego przez nią rozrządzenia na wypadek śmierci i w konsekwencji kto w świetle tego prawa nabył majątek po spadkodawczyni.

W takim wypadku zastosowanie miała ustawa z 4 lutego 2011 roku prawo prywatne międzynarodowe (tj. DZ. U. z 2015 roku, poz. 1792) regulująca właściwość prawa z zakresu prawa prywatnego.

Zgodnie z art. 66 a prawa prywatnego międzynarodowego: prawo właściwe dla spraw spadkowych określa rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego (Dz.Urz. UE L 201 z 27.07.2012, str. 107, z późn. zm.).

Z kolei art. 75 ust. 1 przedmiotowego Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 stanowi, że: niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody dla stosowania konwencji międzynarodowych, których stroną, w chwili przyjęcia niniejszego rozporządzenia, jest jedno lub większa liczba państw członkowskich, a które dotyczą spraw objętych przepisami niniejszego rozporządzenia. W szczególności państwa członkowskie będące umawiającymi się stronami konwencji haskiej z dnia 5 października 1961 r. dotyczącej kolizji praw w przedmiocie formy rozporządzeń testamentowych nadal stosują postanowienia tej konwencji zamiast art. 27 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do formalnej ważności testamentów i testamentów wspólnych.

Jak wynika z tego unormowania w przypadku rozrządzeń testamentowych w pierwszej kolejności prawo właściwe winno być ustalone na podstawie powyższej konwencji haskiej z 1961 roku, która została ratyfikowana przez Polskę w dniu 18 czerwca 1969 roku i opublikowana w Dzienniku Ustaw nr 34 z 1969, poz. 284.

W świetle art. 1 tej konwencji: „rozporządzenie testamentowe jest ważne pod względem formy, jeżeli jest ona zgodna z prawem wewnętrznym:

- a) miejsca, w którym spadkodawca dokonał rozporządzenia, albo
- b) obowiązującym w państwie, którego obywatelem był spadkodawca bądź w chwili dokonywania rozporządzenia, bądź w chwili śmierci, albo
- c) miejsca, w którym spadkodawca miał miejsce zamieszkania bądź w chwili dokonywania rozporządzenia, bądź w chwili śmierci, albo
- d) miejsca, w którym spadkodawca miał miejsce zwykłego pobytu bądź w chwili dokonywania rozporządzenia, bądź w chwili śmierci, albo
- e) w odniesieniu do nieruchomości - miejsca ich położenia.

Jeżeli prawo, które powinno być zastosowane ze względu na obywatelstwo, stanowi system nie zunifikowany, to dla celów niniejszej konwencji stosuje się prawo wskazane przez normy obowiązujące w tym systemie, a w braku takich norm, to z praw wchodzących w skład tego systemu, z którym spadkodawca był najbardziej związany. Ocena, czy spadkodawca miał miejsce zamieszkania w określonym miejscu, podlega prawu tego miejsca”.

Spełnienie wymogów ważności testamentu na gruncie któregośkolwiek z wymienionych w art. 1 konwencji porządków prawnych sprawia, że rozrządzenie uznane zostaje za formalnie ważne. W niniejszym przypadku w grę mogą wchodzić co najmniej dwa porządki prawne - prawo polskie lub prawo kanadyjskie obowiązujące w T..

Sąd Rejonowy przeprowadził analizę rozrządzenia na wypadek śmierci J. B. (2) z dnia 16 listopada 2013 roku z punktu widzenia prawa polskiego, jednakże doszedł do błędnego wniosku, że miało ono charakter ważny jako testament z art. 952 k.c., czyli tzw. testament ustny,

W tym miejscu należy zaznaczyć, że Sąd rejonowy z niezrozumiałych względów w samej treści postanowienia wskazał, że był to testament własnoręczny, choć w uzasadnieniu wprost i trafnie stwierdził, że nie budzi wątpliwości, że nie jest to testament o jakim mowa w art. 949 k.c. (własnoręczny), skoro nie został on w całości spisany przez spadkodawczynię.

Natomiast odnosząc się do kwestii oceny spełnienia wymogów z art. 952 k.c. w pierwszej kolejności należy podnieść, że w niniejszej sprawie brak jest w ogóle danych żeby spadkodawczyni sporządziła testament w formie ustnej, tj. żeby złożyła w taki sposób oświadczenie swojej ostatniej woli. Nie wynika to ani z treści złożonego przez wnioskodawcę dokumentu datowanego 16.11.2013 roku, ani też z zapewnienia złożonego przez T. B., który ograniczył się do wskazania, że matka sporządziła testament w obecności świadków, matka się tam podpisała, ja pisałem ten dokument (k.44). Sąd Rejonowy także w ogóle nie dokonał ustalenia, żeby J. B. (2) oświadczyła swoją ostatnią wolę ustnie, tylko wskazał, że osobiście podpisała ona testament.

Natomiast samo podpisanie dokumentu sporządzonego przez inną osobę zawierającego rozrządzenie na wypadek śmierci nie spełnia wymogów art. 952 § 1 k.c. co do ustnego oświadczenia ostatniej woli.

Należy wskazać, że Sąd Rejonowy w ogóle nie przeprowadził jakiegokolwiek postępowania i nie poczynił szczegółowych ustaleń co do okoliczności sporządzenia testamentu i tego w jaki sposób spadkodawczyni wyraziła swoją ostatnią wolę. Podobnie stwierdzenia Sądu co do tego, że obawiała się ona rychłej śmierci, jak też co do stanu fizycznego w jakim miała znajdować się spadkodawczyni (np. że była leżąca i cierpiąca na liczne schorzenia, że miała drżenie kończyn) nie mają jakiegokolwiek odzwierciedlenia w materialnie dowodowym zebranych w sprawie. Również brak jest w sprawie materiału, który mógłby stanowić podstawę stwierdzenia Sądu jakoby miała wówczas zachowaną zdolność świadomego i swobodnego podjęcia decyzji oraz wyrażenia woli. Zapewnienie złożone przez wnioskodawcę i potwierdzone przez J. B. (1) nie zawiera tego rodzaju danych; wnioskodawca wskazał tylko, że mama nie mogła pisać.

Należy zaznaczyć, że Sąd z urzędu bada kto jest spadkobiercą (art. 670 k.p.c.), w tym czy spadkodawca pozostawił ważny testament i gdy spadkodawca dokonał rozrządzenia testamentowego – Sąd winien przeprowadzić w tym kierunku postępowanie, tak aby zgromadzić dane umożliwiające ocenę czy zaszły przesłanki ważności i skuteczności danego testamentu. Sąd Rejonowy takiego postępowania nie przeprowadził – nie odebrał od wnioskodawcy nawet jakichkolwiek wyjaśnień, a pomimo tego stwierdził nabycie spadku na podstawie ważnego testamentu.

Niemniej jednak w niniejszym przypadku nawet przy założeniu, że doszło do złożenia ustnego oświadczenia przez J. B. (2) ostatniej woli przy jednoczesnej obecności trzech świadków i że zachodziły okoliczności, które uzasadniały niezachowanie zwykłej formy testamentu, to testament ten nie wywołuje skutków prawnych, gdyż jego treść nie została stwierdzona zgodnie z art. 952 § 2 k.c.

W tym zakresie uzasadnione są zarzuty apelacji dotyczące naruszenia tego przepisu.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym apelację podziela w tej kwestii stanowisko wyrażone w uchwale Składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2001 roku, III CZP 54/01, co do tego, że spadkobierca powołany do spadku w testamencie ustnym nie jest osobą trzecią w rozumieniu art. 952 § 2 k.c.

Należy wskazać, że orzecznictwo Sądu Najwyższego, przytoczone w odpowiedzi na apelację, mające wskazywać na odmienny pogląd pochodzi sprzed 2001 roku, kiedy w judykaturze występowały rozbieżności i z tych przyczyn przedmiotowe zagadnienie było przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w powiększonym składzie, który w uchwale II CZP 54/01 opowiedział się za stanowiskiem rygorystycznym. Stanowisko to należy uznać już za utrwalone w orzecznictwie (por. późniejsze orzeczenia Sądu Najwyższego w sprawach IV CKN 1044/00, V 175/02, V CSK 412/04, II CSK 8/05, I CSK 153/05, I CSK 381/07).

Jak już zaznaczono Sąd Okręgowy podziela w pełni argumentację Sądu Najwyższego zawartą w uzasadnieniu uchwały w sprawie III CZP 54/01, w szczególności co do tego, że zarówno wykładnia językowa, jak i celowościowa przemawia za przyjęciem, że spadkobierca testamentowy nie może być uznany za osobą trzecią w rozumieniu art. 952 § 2 k.p.c. Osoba

trzecia jest to osoba postronna, niezainteresowana treścią testamentu, czyli taka, która nie uzyskuje jakiejkolwiek korzyści, a z uwagi na rolę osoby sporządzającej takie pismo i możliwość zniekształcenia woli zmarłego lub stworzenia fikcji dokonania rozrządzenia, tylko osoba bezstronna daje gwarancję obiektywnego udokumentowania testamentu ustnego.

Stwierdzenie treści testamentu ustnego stanowi element szeroko rozumianej problematyki formy i jeżeli nie nastąpiło stwierdzenie treści prawidłowym pismem określonym w art. 952 § 2 KC lub też zgodnymi zeznaniami świadków testamentu, o których mowa w § 3 art. 952 KC, i upłynęły przewidziane w obu tych przepisach terminy, to treść testamentu ustnego z § 1 tegoż art. 952 nie może już być stwierdzona. W konsekwencji testament ustny pozostaje wprawdzie testamentem ważnym, lecz bezskutecznym, czyli nie wywrze żadnych skutków prawnych (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 27.6.1969 r. III CZP 31/69, OSNCP 1970 z 2, poz. 23; z dnia 28.11.1969 r. III CZP 87/69, OSNCP 1970 z 6, poz. 106; dnia 30 maja 2000 r. IV CKN 9/00, Legalis numer 54802, a także uzasadnienie uchwały z dnia 13.2.1980 r. III CZP 69/79 OSNCP 1980 z 9, poz. 154).

Dlatego też już z uwagi na to, że pismo z dnia 16 listopada 2013 roku sporządził sam T. B. wskazany w nim jako jedyny spadkobierca nie może ono być uważane za skuteczne stwierdzenie ostatniej woli spadkodawcy.

W konsekwencji z uwagi na brak spełnienia wymogów z art. 949 k.c. oraz art. 952 k.c. brak jest w świetle prawa polskiego podstaw do przyjęcia testamentowego dziedziczenia po J. B. (2).

Powyższe nie prowadzi jednak do zmiany zaskarżonego postanowienia i przyjęcia dziedziczenia ustawowego, gdyż art. 1 konwencji z 1961 roku przewiduje, że spełnienie wymogów ważności testamentu na gruncie któregośkolwiek z wymienionych w nim porządków prawnych sprawia, że rozporządzenie uznane zostaje za formalnie ważne. Tym samym zachodzi konieczność sprawdzenia czy rozporządzenie testamentowe dokonane przez J. B. (2) w dniu 16 listopada 2013 roku w T. było zgodne z prawem kanadyjskim obowiązującym w T. (czyli m.in. miejsca, w którym spadkodawca dokonał rozporządzenia, czy miejsca, w którym spadkodawca miał miejsce zamieszkania, itp.).

W tym celu Sąd Okręgowy uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku do ponownego rozpoznania.

Niemniej jednak, aby było to możliwe, w pierwszej kolejności zachodzi konieczność ustalenia okoliczności sporządzenia testamentu, w tym w jaki sposób i w jakiej formie zostało złożone przez J. B. (2) przedmiotowe oświadczenie. Dopiero wówczas po ustaleniu czy było to odrębne ustne oświadczenie woli, czy tylko podpisanie przez spadkodawcę spisanego przez potencjalnego spadkobiercę oświadczenia, czy jeszcze w innej formie, czy w obecności świadków, itp. będzie możliwa analiza czy czynność ta spełniała wymogi co do formy rozporządzenia testamentowego m.in. miejsca, w którym spadkodawca dokonał rozporządzenia i stosownie do tego stwierdzenie dziedziczenia testamentowego, bądź nie.

Natomiast, jeżeli Sąd dojdzie do przekonania, że nie zostały także spełnione przesłanki ważności i skuteczności testamentu na gruncie porządku kanadyjskiego, to w oparciu o normy kolizyjne Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 (w zw. z art. 66 a prawa prywatnego międzynarodowego) określi które prawo winno mieć zastosowanie do dziedziczenia ustawowego (zastosowanie postanowień konwencji dotyczy wyłącznie formalnej ważności testamentów) i odpowiednio do tego prawa określi krąg spadkobierców ustawowych.

Z uwagi na powyższe i w oparciu o powołane przepisy Sąd Okręgowy orzekł jak w postanowieniu.